

CESTA K DÔVERE

ZÁKLADNÁ FORMÁCIA
LAIKOV RODINY PÁTRA CHEVALIERA

Jozef Hegglin MSC

2019

*„Ako členovia „Rodiny pátra Chevaliera“
sme Misionármi Srdca Ježišovho
s tou istou spiritualitou a poslaním
ako rehoľníci a rehoľníčky
kongregácií MSC a FDNŠC.
Chceme žiť tak, aby Láska,
ktorou sme milovaní
bola milovaná.“*

**NECH JE VŠADE MILOVANÉ
NAJSVÄTEJŠIE SRDCE JEŽIŠOVO!**

OBSAH

1. RÁŠŤ V POZNANÍ TAJOMSTVA
ZJAVENÉHO V KRISTOVOM SRDCI / 5
2. UTRPENIE:
NAJVÄČŠIA PREKÁŽKA VERIŤ, ŽE SME MILOVANÍ / 8
3. FALOŠNÉ OBRAZY BOHA NIČIA NAŠU DÔVERU / 12
4. SRDCE JEŽIŠOVO AKO ODHALENIE SRDCA OTCA / 15
5. SYMBOLIKA PREBODNUTÉHO SRDCA JEŽIŠOVHO / 19
6. DÔVERA /22
7. ZASVÄTENIE SA SRDCU JEŽIŠOVMU /25
8. ZADOSŤUČINENIE /30
9. NAŠA MILÁ MATKA
NAJSVÄTEJŠIEHO SRDCA JEŽIŠOVHO / 34

1. RÁŠŤ V POZNANÍ TAJOMSTVA ZJAVENÉHO V KRISTOVOM SRDCI

Ako Misionári Najsvätejšieho Srdca musíme byť presvedčení o potrebe hlbokého vnútorného života otvoreného Svätému Duchu, aby sme mohli rásť vo viere a poznaní tajomstva zjaveného v Kristovom Srdci. To nám dodáva silu k tomu, aby sme dokázali zachovať vernosť poslaniu a duchu našej Spoločnosti.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho č. 14

1- Duchovnosť a spiritualita Srdca Ježišovho nás majú viesť k hlbokej dôvere k Srdcu Ježišovmu: „Srdce Ježišovo, dôverujem v Teba“ (sv. Faustína). Skrytý strach z Boha prekáža mnohým ľuďom dôverovať mu, alebo im dokonca ukradne pokoj zo srdca a vnútorne ich ničí. Keď viera robí život ešte ťažším, ako už je, niečo nie je v poriadku: Život viery nemá byť duchovný koncentračný tábor, ale lúka plná dobrej pastvy pre dušu. „Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie“ povedal Ježiš (Jn 10,10): hojnejšie, po grécky περισσός, znamená: viac ako dosť / ponad očakávania / pretekajúci / v plnosti a oveľa viac / prekypujúci. Poznanie tajomstva zjaveného v Kristovom Srdci nám pomáha otvoriť sa tejto plnosti života.

2- Čo najviac naplnilo Ježišovo Srdce? Aké myšlienky, sny, túžby? Nad čím najviac rozmýšľal, o čom najviac hovoril? Srdce bohatého bankára je naplnené myšlienkami na peniaze a na burzu, či trhy padajú alebo stúpajú. Vnútorný svet profesionálneho futbalistu sa točí okolo športu. Zaľúbený chlapec ani chvíľu nemôže nemyslieť na svoje dievča. Čo bolo pre Ježiša to najdôležitejšie a celkom naplnilo jeho srdce? Priamo alebo nepriamo hovoril iba o jednej veci: o kráľovstve svojho Otca. Celé Božie Slovo sa točí okolo toho. «Podľa jeho prísľubu očakávame nové nebo a novú zem, na ktorých prebýva spravodlivosť» (2 P 3,13). Ježiš opustil na 33 rokov svoj svet, svoje „kráľovstvo, ktoré nie je z tohto sveta“ (Jn 18, 36). Prišiel nám o tomto tajomstve hovoriť a otvoriť pre nás cestu k nemu. Toto je jadro jeho dobrej

zvesti: „Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajajte (obráťte) sa a (alebo čiže) verte evanjeliu“ (Mk 1, 14-15).

3- Slová „obrátenie, kajať sa, robiť pokánie“ znamenajú pre väčšinu niečo negatívne, alebo prinajmenšom nepriaznivé. Život je už dosť ťažký a teraz sa treba ešte trápiť s pokáním... Opäť nám môže grécke slovo pomôcť lepšie rozumieť tajomstvu Srdca Ježišovho: μετανοεῖτε. „Meta-noia“ nevyjadruje morálnu kajúcnosť. Nie je to „moja vina, moja vina, moja preveľká vina“. Toto slovo znamená „ísť v svojich myšlienkach za hranicu toho, čo si myslíme alebo čo je viditeľné“. Ide o zmenu svojho zmýšľania, svojho postoja pretože evanjelium obsahuje niečo nepredstaviteľne fantastické. Obrátenie žiada základnú otvorenosť prijať boží pohľad na seba, na veci a na ľudí. Tento boží pohľad je Ježišov pohľad. Jeho ľudské srdce je božské srdce. Keby ľudia verili evanjeliu, že realita je iná, ako vyzerá vďaka perspektíve Božieho kráľovstva, všetko, politika, ekonomika, celý svet, všetko by sa zmenilo... Keď je niekto na púšti života, je to skutočný boj veriť v Božiu láskavú prítomnosť. Ježiš nás neustále povzbudzuje k dôvere.

4- „Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, ani nežnú, ani do stodôl nezhromažďujú, a váš nebeský Otec ich živí“. (Mt 6, 25-26) Niečo v nás mu chce odpovedať: „Počujem Pane, ale napriek tomu, čo hovoríš, nemôžem žiť ako vták, nemôžem iba dôverovať a nič nerobiť, musím aj pracovať...“ Keď poslúchame Ježiša a pozeráme sa na skutočný život vtákov, vidíme, že vo svojom svete musia všetko robiť samé: Boh im nestavia hniezdo, neznáša doň vajíčka, nekrmí ich mladé... Ale nemusia sa zaoberať oraním, sejbou, žatvou: roľník to má na starosti. Tiež aj vtáci žijú v nebezpečenstve a poznajú strach a bolesť: Existujú mačky, divé vtáky. Sám Ježiš povedal, že môžu vypadnúť z hniezda, ale keď sa to stane, Boh o tom vie. (Mt 10,29)

5- Dôležité je rozumieť tomu, že svet vtákov je integrovaný do nášho sveta: My môžeme skúmať, prebádať ich svet, ornitológovia vedia vysvetliť aj detaily ich života. Ale oni nášmu svetu nerozumejú: keď vidia autá a iné veci, ktoré sa hýbu, nevedia o čo ide. Čomu z nášho života rozumie domáci vták, keď nás vidí a zobe zrnká z rúk? Nemá možnosť ani kapacitu nás chápať.

Takisto ako svet vtákov je integrovaný do nášho sveta, je náš svet integrovaný do Božieho sveta. „Lebo v ňom žijeme, hýbeme sa a sme.“ (Sk 17, 18) Sme „obklopení oblakom svedkov“ (Hebr. 12, 1). Ľudia ktorí nás predišli do Božieho sveta, nás vidia tak, ako my vidíme vtákov. Bez Božieho kráľovstva náš život, dejiny ľudstva, nič z toho by nemalo zmysel. Ale prečo ho nevidíme? Prečo je prístupné iba vierou?

6- Pretože, človek má v sebe „filter“, ktorý mu bráni vidieť ten druhý svet: mozog. Len vo chvíli, keď zomrie, ho stratí a vidí celú realitu takú, ako skutočne je. Je to podobné ako denné svetlo, ktoré robí hviezdy neviditeľnými. Bez vstavaného filtra, ktorý nám bráni vidieť Boží svet, by sme boli paralyzovaní, chabí a nemohli by sme ďalej normálne žiť.

Sv. Pavol mal veľa zjavení a urobil akoby aj cestu do toho druhého sveta: „Pred štrnástimi rokmi - neviem, či v tele, či mimo tela, tiež neviem, to vie Boh, - (bol) uchvátený až do tretieho neba. A viem, že tento človek - zasa neviem, či v tele, či mimo tela, to vie Boh, - bol uchvátený do raja a počul tajomné slová, ktoré človek nesmie vysloviť.“ (2 Kor 12)

7- „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú“ (1 Kor 2,9). Iba Ježiš, Boží Syn to videl, počul, zažil. „Mal božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom.“ (Flp 2, 6-7) Tajomstvo nebeského kráľovstva, tajomstvo nového Božieho sveta, čomu naše srdce nemôže rozumieť, naplnilo Ježišove srdce. Chce sa s nami podeliť, aby sme čerpali novú nádej a silu.

Celá dokonalosť spočíva v tom, aby sme v sebe obnovili pocity Ježišovho Srdca. Je to jednota, stálosť a pokoj.

Jules Chevalier, 1900

2. UTRPENIE: NAJVÄČŠIA PREKÁŽKA VERIŤ, ŽE SME MILOVANÍ

Ježiš bol šťastný keď mohol láskavosťou svojho Srdca zahrnúť maličkých a chudobných, tých, čo trpia a hriešnikov, teda všetkých núdznych. Pri pohľade na ľudské nešťastie sa jeho Srdca zmocňoval súcít.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho č. 6

1- Božia láska je základom a jadrom našej spirituality. Utrpenie je najväčšia prekážka, aby sme mohli veriť, že nás Boh nesmierne a bezpodmienečne miluje. „Ak sa Boh, všemohúci Otec... stará o všetky svoje stvorenia, ako je to možné, že jestvuje zlo?“ pýta sa Katechizmus Katolíckej Cirkvi a pokračuje: „Na túto otázku, rovnako naliehavú ako aj nevyhnutnú, rovnako bolestnú ako aj tajomnú, nestačí nejaká rýchla odpoveď. Odpoveď na túto otázku predstavuje len súhrn kresťanskej viery“ (č. 309) .

2- Treba rozlišovať medzi utrpením, ktoré musí byť prijaté ako súčasť života, pretože patrí k nevyhnutnej bolesti a je spojené s našou existenciou (napríklad nevyliciteľná choroba, zoslabnutie v starobe, smútok v dôsledku úmrtia blízkej osoby) a utrpením, ktorému by bolo bývalo možné predísť, alebo ktoré sa nemuselo stať.

3- Božia vôľa nie je, aby sme trpeli. Moslimovia veria, že všetko, čo sa v našom živote a vo svete deje, je Božia vôľa: „Insha'Allah“. Kresťania nie: Niečo hriešne v žiadnom prípade nemôže byť Božia vôľa - ako napríklad manželská nevera, zabitie človeka atď.. Denne sa modlíme: „Bud' vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi“, pretože, žiaľ, veľmi často sa práve Božia vôľa v konaní človeka neuskutočňuje. Dobré vieme, že Boh chce, aby sme sa milovali, aby sme si navzájom odpustili, aby sme robili druhým to, čo chceme, aby iní robili nám.

Je choroba niečo, čo Boh chce? Je to dokonca on, ktorý ju posiela? Na túto otázku odpovedá druhá otázka: Koľkých ľudí nakazil Ježiš chorobou? Nikoho! Práve naopak, chcel, aby ľudia boli zdraví, chorých uzdravoval. Ježiš priniesol hojnosť života (Jn 10, 10), nie problémy a utrpenie. Zaplakal, keď zomrel Lazár, plakal nad Jeruzalemom a želal si, aby sa toto jeho mesto vyhlo katastrofe svojho zničenia. Ale ľudia ho nechceli počúvať. Človek je slobodný, ale zároveň aj zodpovedný za dôsledky svojich rozhodnutí a konaní. My, nie Boh, sme zodpovední za náš život.

4- Pochybovať o Božej láske kvôli ťažkostiam je pokušenie. Môžeme sa pozrieť na pokušenia nášho Pána týmto spôsobom: Keď bol pokrstený v Jordáne, z neba zaznel hlas: „Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie“ (Mt 3,17). Také slová samého Boha nie sú iba pre potešenie srdca, ale je to radosť v extáze. Hneď po takejto skúsenosti „Duch vyviedol Ježiša na púšť, aby ho diabol pokúšal“ (Mt 4,1). Teraz sa musí Ježiš sám naučiť, čo znamená byť Božím milovaným synom a čo nie: Vôbec to neznamená vyhýbať sa utrpeniu.

Ježiš „podobný nám vo všetkom okrem hriechu“ (Hebr 4,15), bol pokúšaný tak ako my v myšlienkach, v predstavách, v túžbach, v potrebách a v pocitoch. Keď ho Satan na tejto ľudskej rovine pokúšal, povedal mu: „Ak si milovaný Boží Syn, nie je možné, aby si mal neuspokojené potreby. Nemôžeš byť hladný, nemať dostatok chleba, lásky“. Ježiš hneď vedel, že ide o pokušenie. Fakt, že človek má nenaplnené potreby vôbec neznamená, že nie je milovaný!

Druhé pokušenie: „Ak to je pravda, že si Boží milovaný Syn, budeš chránený v nebezpečenstve. Môžeš aj skočiť z vrcholu Jeruzalemského chrámu, nič sa ti nestane“. Pokušenie! Klamstvo!

Tretie pokušenie: „Ak si skutočne Boží Syn, nemôžeš byť bezmocný! Musíš mať moc, ktorú ti dám, ak...“ Koľkokrát bol náš Pán v nebezpečenstve bezmocný: pred farizejmi, pred Pilátom a zvlášť potom na kríži. Celý Ježišov život ukazuje, že aj keď je človek často ohrozený nebezpečenstvami a dokonca zničený smrťou, neznamená to, že nie je Božie milované dieťa.

Ani Ježiš, ani svätí a predovšetkým mučeníci nedostali od Boha žiadne výhody. V tomto spočíva často naše pokušenie: Máme predstavu, že keby nás Boh skutočne miloval, tak by nedopustil, aby na nás prišla nejaká skúška alebo nešťastie. Keby to tak bolo, keby veriaci boli chránení pred chorobami, nehodami a nešťastiami, celé ľudstvo by sa bolo už dávno obrátilo: Všetci ľudia by chceli mať výhody, ktoré by ponúkala takáto kresťanská viera.

5- Boh chce, aby bol človek slobodný. K láske nie je možné nikoho prinútiť! Boh chce, aby bol človek až natoľko slobodný, že môže dokonca zabiť aj jeho vlastného Syna! Je takmer nepredstaviteľné, že ani na Golgote Boh nezasiahol.

Aj sama príroda je slobodná. Boh dal stvoreniu zákony a v ich dôsledku prichádzajú lavíny, zemetrasenia, cunami, hoci často ide aj o následky zlého zaobchádzania človeka s prírodou. Žiť na tejto Zemi je nebezpečné. Boh nezostal niekde vonku v bezpečí: Sám prišiel do tohto nebezpečného sveta a zakúsil na vlastnej koži, čo to znamená byť človekom, mať emocionálne i fyzické bolesti. Mnohí ľudia cítia hnev voči Bohu, keď im iní robia zle. Keby mal Boh zabrániť autonehodám, musel by buď neustále riadiť dopravu, alebo ju jednoducho úplne zastaviť... a toto nechceme.

6- Len Diabol chce, aby človek trpel. Oveľa viac utrpenia, múk a bolestí ako si vieme predstaviť, je spôsobených priamo či nepriamo „nepriateľom“, ktorý cez noc zasial medzi pšenicu kúkoľ (Mt 13,25). Posledná prosba v modlitbe Otče náš sa týka diabla: „Zbav nás Zlého“ (s veľkým Z). Otec lži pôsobí tam, kde ľudia klamú, svária sa, kde vedú medzi sebou vojny atď.. Väčšina utrpenia vo svete je spôsobená človekom, ktorý zlyhal v pokušení a chce byť taký, ako Boh v jeho predstavách.

7- Všetko, čo sa v našom živote deje, má nás pripraviť na to, čo príde. Boh má celkom inú perspektívu pre nás, ako my: Večnosť v náručí jeho lásky! „Všetko slúži na dobré tým, ktorí ho milujú“, hovorí sv. Pavol v Liste Rimanom (8,28). V našej spiritualite túžime presne po tom, aby „Láska bola milovaná“. Na konci života uvidíme, že všetky kamienky mozaiky nášho života budú presne zapadať, všetko bude vychádzať správne, aj keď to tak práve teraz vôbec nevyzerá. Veriť znamená vopred dôverovať, že niečo bude spätne dávať zmysel.

„Utrpenia tohto času nie sú hodné porovnávaní s budúcou slávou, ktorá sa má na nás zjaviť“ (Rim 8,18). Všetky naše potreby, predovšetkým naša túžba po láske, budú uspokojené viac, ako si teraz vieme predstaviť. Ale často to nemôžeme takto priamo povedať niekomu, kto je práve sklúčený bolesťou. V mnohých prípadoch však už len naša tichá prítomnosť sama o-sebe môže zjavovať Božiu lásku. „Ak je Boh za nás, kto je proti nám? ... Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? ... V tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje“ (Rim 8, 31, 35)

Srdce Ježišovo je srdcom otca, ... matky ... Napokon, Srdce Ježišovo je srdcom otca. Nosil nás vo svojom srdci a vo svojej mysli počas všetkých dní svojho pozemského života. Dal nám narodiť sa v milosti na dreve kríža v strede aj nepochopiteľnejších utrpení. živí nás svojou vlastnou podstatou v Eucharistii. Utešuje nás, keď sme v súžení. Učí nás v našej nevedomosti. Vedie naše kroky po ceste spásy. Kráča s nami, aby nám zmiernil ťažkosti na našej ceste. Sleduje nás aj z diaľky a nestráca nás z dohľadu, keď ho opustíme. Počká na nás, keď zabľúdime. Dokonca nás vyhladá utekajúc cez hory a kopce hovoriac svojim priateľom a anjelom "Nevideli ste tú dušu, ktorú milujem?" Nechá svoje slová znovu zaznieť v srdci neverného : Stojím pri dverách a klopem. Otvor mi... Môj syn , daj mi svoje srdce. Pretože ja prichádzam k tebe s láskou, nie iba s otcovskou láskou, ale taktiež s láskou matky. To nie je všetko: Prichádzam s nepremožitelnou láskou Boha. Dokonca ak matka by zabudla na svoje dieťa, Ja nikdy nezabudnem na teba.

Jules Chevalier

3. FALOŠNÉ OBRAZY BOHA NIČIA NAŠU DÔVERU

Nasledujúc Ježišov príklad sa budeme usilovať, aby sme s dobrotou a láskavosťou privádzali iných k Bohu, zjednocovali ich s ním láskou a oslobodzovali ich od strachu.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, č. 12

1- V prvej lekcii bolo povedané, že duchovnosť a spiritualita Srdca Ježišovho nás majú viesť k hlbkej dôvere k Srdcu Ježišovmu: „Srdce Ježišovho, dôverujem v Teba“ (sv. Faustína). Druhá lekcia odpovedala na niektoré otázky ohľadom utrpenia: Ak nás Boh nesmierne miluje, ako je to možné, že jestvuje zlo? V tejto tretej tematike ide o falošné predstavy Boha, ktoré sú ďalšou prekážkou dôverovať mu.

2- Ježišovo srdce zarmucovalo trápenie spôsobené falošným obrazom jeho Otca. Mnohí ľudia, ktorí boli chudobní, zdravotne postihnutí alebo chronicky chorí, sa cítili opustení Bohom. Svoje tragédie považovali za Božiu odplatu za spáchané hriechy. Iní ľudia sa báli Boha, akoby bol policajtom alebo nemilosrdným sudcom. Koľkí ešte aj dnes kvôli pokrivenému vnímaniu Boha žijú sklúčení a v strachu.

3- Ľuďom, ktorí prichádzali k nemu a prosili ho o pomoc, Ježiš nedával otázky týkajúce sa ich morálneho správania alebo náboženského vyznania. Aj keď videl do ich srdc až za hranicu ich hriešneho spôsobu života, dodával im svojím milosrdenstvom odvahu a silu ísť ďalej. Napríklad žene prichytenej pri cudzoložstve, mýtnikovi Zachejovi alebo hriešnici, ktorá umyla Ježišovi nohy. Aj keby sa niekto prehrešil ako ten márnokratný syn, Ježiš chcel, aby sa dôverou a bez strachu vrátil k Bohu.

4- V knihe „Falošné predstavy o Bohu“ nemecký psychológ a teológ Karl Frielingsdorf SJ reflektuje roky skúseností, spojených s odhaľovaním a liečením z detstva pochádzajúcich „démonických“ predstáv o Bohu. Náš vlastný obraz je často zlepencom niekoľkých typických predstáv Boha. Zároveň je jedna z

nich dominantnou. Skúste odhaliť a pomenovať svoju vlastnú predstavu Boha, pochádzajúcu z detstva:

4.1 Vzdialený a nekonkrétny boh: Neškodný, všetko prehliadajúci, neškodný deduško na obláčiku. Boh odtrhnutý od reality. Kresťanstvo je chápané viac ako systém, ako „náboženstvo“, súbor hodnôt...

4.2. Naháňajúci sudca: Bez súcitu a s ľadovou spravodlivosťou trestá každú chybu bez ohľadu na okolnosti, na pohnútky. („Nešla som na sv. omšu, pretože som bola chorá“)

4.3. Prísny a všemohúci „otec“: Jediná správna pozícia je pozícia syna, ktorý bezvýhradne uznáva jeho autoritu, podriaďuje sa a nikdy sa neprejavuje slobodne a samostatne.

4.4 Manipulátor: Boh, ktorý manipuluje ľudí, ovláda ich osudy, rozhoduje o tom, čo ich stihne a čo nie. Človek je úplne bezmocný, aj tak sa mu stane len to, čo mu Boh nadelí. Jediná nádej je získať si nejako jeho priazeň a náklonnosť – obeťou, podlizovaním sa, pokorovaním sa...

4.5. Boh smrti: Výsledok nejednoznačného postoja rodičov k prijatiu a narodeniu dieťaťa. Boh je vnímaný ako smrteľná hrozba. Prežiť môžu iba tichí, podriadení, zahriaknutí, ktorých si preto akosi „nevšimne“. Pocit, že boh nás špehuje a čaká na nejakú osudovú chybičku, ktorú použije ako zámienku na to, aby nás zdrvil, strestal, zničil. Reakcia človeka na to môžu byť zúfalstvo, neustála obava zo smrti, z trestu a niekedy zúfalá snaha „neurobiť onú osudnú chybu“ posadnutosť perfekcionizmom.

4.6. Skúpy boh odriekania: Byť kresťanom znamená zanechať život, zanechať radosť, žiť v neustálom odriekaní, pokání. Ak niečo od boha chceme, musíme ho dlho prehovárať množstvom modlitieb a obiet, kým konečne „pustí“ nejakú maličkosť – ak vôbec! Výčitky svedomia, zlý pocit, keď si niečo užívame, zabávame sa.

4.7. Účtovnícky boh zákona: Keby sme pri sv. spovedi zabudli na najmenšiu chybičku, boh by nám to vyčítal. V každom prípade budeme musieť na veľké zúčtovanie posledného súdu do poslednej kvapky pykať za každý zlý skutok.

4.8. Preťažujúci boh výkonu: Namiesto života v Bohu nastupuje drina pre boha. „Ak nemôže Diabol zviest človeka na zlo, zvedie ho, aby konal dobro v prehnanej miere.“ Snaha námahou a úspechmi si zaslúžiť aspoň malý úsmev boha – a uniknúť tak škeriacej priepasti.

5- Tieto predstavy o Bohu sú podvedomé a spravidla neuvedomené! Navonok môžeme pokojne vyznávať niečo úplne iné, ale kdesi vo vnútri leží hlboký, iracionálny strach, obava, akási bariéra, ktorá nám bráni prijať ako pravdu to, čomu „oficiálne“ akože veríme. Môžeme „oficiálne“ veriť, že Boh je láska, ale výroky, ako na-príklad „Božie mlyny melú pomaly, ale isto“ alebo „Koho Boh miluje, toho krížom navštevuje“ svedčia o tom, že v realite ten skutočný, podvedomý a vnútorný obraz démonického boha ovláda a kontroluje náš život. On je ten, ktorému skutočne veríme.

6- Ježiš ako Boží Syn oslobodzoval ľudí od falošných predstáv o Bohu, ktoré boli príčinou toľkej nespravodlivosti a strachu. Pre neho bol vzťah s Otcom zdrojom radosti, odvahy a vd'ačnosti. Namiesto toho, aby hovoril o Bohu ako o všemohúcom Bohu, hovoril o Bohu ako svojom Otcovi. Povedal: „Verte mi, že ja som v Otcovi a Otec vo mne“ (Jn 14,10-11). Cítil, aké to je žiť v Bohu a vnímal Božiu prítomnosť okolo, ako sa stará o kvety a vtáky, rovnako ako o každého človeka. Pozval ľudí vnímať Boha rovnakým spôsobom.

7- Ako sa dá zmeniť negatívny alebo démonicky obraz Boha v nás na správnejší? Predovšetkým je to úloha alebo práca Ducha Svätého. Treba ho špecificky o to prosiť. Keď zistíme, že nejaká predstava o Bohu nám prekáža mu dôverovať, je potrebné sa jej jasne a opakovane zrieknuť: „Zriekam sa démonického boha (smrti, výkonu, manipulátora atď.)“ Naše srdce potrebuje evanjelizáciu: často čítať evanjelium s túžbou lepšie spoznať Ježiša, ktorý povedal: „Kto vidí mňa, vidí Otca“. O to ide v nasledujúcej lekcii.

Nasledujme Ježišov príklad. Chodme ku uboleným ľuďom a urobme všetko, čo je v našich silách, aby sme ich utešili.

Chevalier

Jules

4. SRDCE JEŽIŠOVO AKO ODHALENIE SRDCA OTCA

V Ježišovi spoznáваме Dobrého pastiera, ktorý hľadá tých, čo sa stratili, ktorý pozná tých, čo mu patria a obetuje svoj život, aby ich zachránil. Ukazuje nám Otcov hlboký záujem o tých, ktorým sa nepripisuje žiadna váha a ktorých práva sa nerešpektujú. On je našim Majstrom, ktorý je tichý a pokorný srdcom, ktorý uľahčuje naše bremeno a prináša nám odpočinutie, ale vyslovuje aj požiadavky a hovorí ako ten, ktorý má moc. Tým, ktorí k nemu prichádzajú, dáva z vlastnej sily a odvahy, aby im pomohol žiť a pracovať pre spravodlivosť a pokoj.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, č. 7

1- Ježiš „hovorí ako ten, ktorý má moc“ (Mk 1, 22), a keď hovorí o Bohu ako ten, ktorý má poznanie: „Môj Otec mi odovzdal všetko. A nik nepozná Syna, iba Otec, ani Otca nepozná nik, iba Syn a ten, komu to Syn bude chcieť zjaviť“. (Mt 11,27) Zjavil nám, že Boh nie je nejaký samotár, ktorý prebýva kdesi tam hore, ale spoločenstvo lásky troch osôb. V podstate nie je možné, že by bol Boh len jedna osoba: Koho by bol miloval a s kým by bol komunikoval predtým, ako stvoril človeka?

2- Ježiš nám prišiel odhaliť Otcovu tvár a chcel nás naučiť dôverovať mu. Falošné predstavy o Bohu nám v tom bránia. Pre mnohých veriacich je Otec takpovediac niekto celkom iný, než bol Ježiš: má iný charakter, povahu a vlastnosti. Niektorí nosia v sebe démonický obraz Boha „ktorý potreboval krv svojho syna, aby sa upokojil, aby ľudstvu odpustil. Až keď ho videl skrvaveného, zničeného, pribitého na kríži, tak vtedy sa v ňom akosi pohlo srdce a on potom odpustil, potom sa už upokojil a už vlastne nemôže trestať ľudstvo. Ale to je úplne pomýlené. „Ja a Otec sme jedno“ hovorí Ježiš Kristus.“ (Gréckokatolícky Biskup Peter Rusnák na Lukovom Dvore)

3- Ak chceme vedieť, aký v skutočnosti Boh je, musíme sa pozeráť na Ježiša a veriť, že „je obrazom neviditeľného Boha“ (Kol 1,15). Toto je „kľúč“, ktorý nám otvára dvere k dôvere a láske:

- Farizej sa ho opýtali: „Kdeže je tvoj Otec?!“ Ježiš odpovedal: „Nepoznáte ani mňa ani môjho Otca. Keby ste poznali mňa, poznali by ste aj môjho Otca“ (Jn 8,19)

- Apoštolom (Filipovi) povedal: „Toľký čas som s vami a nepoznáš ma? Kto vidí mňa, vidí Otca. Ako môžeš hovoriť, ukáž nám Otca? Neveríš, že ja som v Otcovi a Otec je vo mne?“ (Jn 14, 9-10)

- Autor listu Hebrejom to zhrnul: „On je odblesk jeho slávy a obraz jeho podstaty“ (1,3).

4- Keď sa pozeráme na Ježiša, na to ako žil, čo robil a hovoril, môžeme akoby nahliadnuť do otvorenej knihy jeho srdca a v ňom objavíme srdce Otca. Príklady:

Jn 2,1-12 Prvý zázrak alebo znamenie svojej slávy urobil Ježiš na svadbe v Káne. Pre mnohých je ťažké predstaviť si Ježiša, ktorý sa raduje s ostatnými hosťami a má účasť na radosti svadobčanov, s ktorými aj spieva a tancuje. Nezhoduje sa to s ich obrazom Boha. Keď sa minulo víno, čo urobil? Dal im nielen nové a kvalitatívne lepšie, než bolo to prvé, ale aj kvantitatívne veľa: 600 litrov, čo by dnes bolo 800 fliaš. „Kto vidí mňa, vidí Otca“: Vo svojej štedrosti nám zveril celé stvorenie. Dostali sme slobodu, ale zároveň aj zodpovednosť za to, čo so stvorením robíme. Možno v Káne boli aj takí, čo zneužili jeho dar a opili sa. Fakt, že Ježiš urobil svoje prvé znamenie na svadbe poukazuje aj na to, že Boh nemá nič proti sexualite, ale práve naopak! Všetko, čo stvoril, je dobré: aj víno, aj sexualita. Ale dal nám návod, akým spôsobom máme jeho dary používať, aby boli požehnaním a neviedli nás k nešťastiu.

Lk 19, 1-10 Okolo Ježiša bol veľký zástup ľudí. Keď Ježiš videl Zacheja, zastal, zanechal 99 iných oviec, a venoval sa iba jednej stratenej: „Pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!“ Obyčajne si myslíme, že Boh je hore a človek dole, ale často je to naopak. Obrátenie nebolo podmienka, aby Ježiš prišiel na návštevu: Keď Zachej prijal iniciatívu lásky sa jeho srdce samo od seba obrátilo.

Jn 13, 1-11 Umývanie nôh bolo pre sv. Petra príliš silným odhalením lásky Božského Srdca: „To nie je možné! Ty mne? Nikdy! Ty si Pán!“ „Ak mi to

nedovoliš, nebudeš môcť mať so mnou podiel.“ Náš Boh chce človeku slúžiť, aby sme mali silu kráčať po cestách života.

Lk 15, 11-32 „Jedine Kristovo srdce, ktoré pozná hĺbku lásky svojho Otca, mohlo nám odhaliť priepasť jeho milosrdenstva takýmto jednoduchým a krásnym spôsobom“. (čl. 1439 Katechizmu Katolíckej cirkvi o podobenstve o márnotratom synovi). Niektorí ľudia nosia v sebe neustále pocit viny. Dajú sa naše zlyhania porovnať s hriechmi mladšieho syna, ktorý sa postavil pred otca a povedal mu, že si želal, aby bol už mŕtvy? Dostal dedičstvo, ktoré chcel, odišiel a všetko premárnil. Keď sa vrátil, nebolo to preto, že by jeho obrátenie bolo dokonalé, ale preto, lebo bol hladný. Pripravil si tri vety, ktoré chcel otcovi povedať: „Zhrešil som proti nebu (to znamená voči Bohu) i voči tebe“. Otec prijal iba túto prvú vetu. Keď povedal „už nie som hoden volať sa tvojím synom“, otec ho zastavil a nedal mu šancu dohovoriť tretiu pripravenú: „prijmi ma ako jedného zo svojich nádenníkov“. Aj keď je človek v hriechu celkom stratený, stále je Božím dieťaťom. V srdci Otca sa nič nezmení, ale v srdci hriešnika vznikne pocit „už nie som hoden“. „Rýchlo prineste najlepšie šaty a oblečte ho, dajte mu prsteň na ruku (dnes by to bola kreditná karta, s prsteňom sa dali vtedy uzatvárať zmluvy), obuv na nohy (to je znak slobody, otroci boli vtedy bosí, ten, kto bol obutý, bol slobodný).“ Odpúšťalo sa mu bez výčitiek a trestu. Keď starší syn hovoril, že mladší brat si nezaslúži hostinu s hudbou a s tancom, mal pravdu! Boh nám dáva aj to, čo si nezaslúžime. Otec si chcel získať aj srdce toho druhého syna, aby sa zmieril so svojím bratom a prišiel dnu. Nebol to otec, ktorý sa mal zmieriť so svojimi dvomi synmi, ale opačne.

5- Ježiš svojimi slovami, skutkami a životom ukázal, že Boh je vždy priateľom človeka, dokonca aj vtedy, keď sa človek stane jeho nepriateľom. Jeden z dôvodov, prečo ho kňazi, farizeji a zákonníci chceli zlikvidovať, bolo ohlasovanie takéhoto milujúceho Boha: Ak je skutočne taký, prečo by mali potom pokračovať uzmierovať a udobrovať ho, aby netrestal previnenia a hriechy? Prečo mu dennodenne obetovať zvieratá a snažiť sa o to, aby bol voči nám dobrý? Celý jeruzalemský náboženský systém by stratil svoj zmysel...

6- *„Som tichý a pokorný srdcom... Kto vidí mňa vidí Otca“: Uvedomenie si toho, že najsilnejšie odhalenie Otcovho srdca sa udialo, keď si Ježiš nechal prebodnúť na kríži svoje vlastné srdce, môže pomôcť „roztopiť“ naše sklamanie (a niekedy náš hnev voči Bohu). Boh je iný, ako sme si ho predstavovali! „Židia žiadajú znamenia a Gréci hľadajú múdrosť, my však ohlasujeme ukrižovaného Krista, pre Židov pohoršenie, pre pohanov bláznovstvo, ale pre povolaných, tak Židov ako Grékov, Krista - Božiu moc a Božiu múdrosť. Lebo čo je u Boha bláznivé, je múdrejšie ako ľudia, a čo je u Boha slabé, je silnejšie ako ľudia“*

(1 Kor 1,21-25)

Ježišovo srdce je centrum, do ktorého sa zbíha Starý aj Nový zákon, pilier, slnko Cirkvi, ohnisko našej lásky, pôvod našich sviatostí, záloha nášho zmierenia, spása sveta, liek na všetky zlá. Takto chápem zasvätenie Najsvätejšiemu Srdcu: všetko objíma, je odpoveďou na všetko.

Jules Chevalier, 1862

5. SYMBOLIKA PREBODNUTÉHO SRDCA JEŽIŠOVHO

Keď položil svoj život, keď sa otvoril jeho bok, dal nám svojho Ducha, ktorý do našich srdc vlieva lásku a naplňa nás ochotou slúžiť. Pri pohľade na toho, ktorý bol prebodnutý, vidíme nové Srdce, ktorým nás obdaril Boh, vidíme nevyčerpatelné žriedlo života.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, č. 9

1- Spása sveta, dá sa povedať, sa odohrala v Srdci Ježišovom: tam, v najhlbšej časti jeho osobnosti povedal Otcovi „áno“, tam odpustil hriechy sveta, tam miluje každého človeka Božskou láskou.

2- Takmer vo všetkých kultúrach sveta je srdce symbolom lásky. Ale sv. Márii Margaréte Alacoque Ježiš ukázal ako symbol jeho lásky srdce s trňmi. V oblasti lásky sme najviac zraniteľní a zranení. Ježišove srdce prebodnuté na kríži odzrkadľuje naše najväčšie rany a bolesti: keď je láska neprijatá, zradená, prebodnutá nenávisťou.

3- Na kríži Ježiš zomieral ako nevinná obeť nenávisť. V okamihu jeho umučenia sa proti nemu spojilo všetko násilie sveta: nenávisť veľkňazov, farizejov, Herodesa a Rímska moc, ktorá ho prostredníctvom Piláta odsúdila na smrť, ale aj opustenie od učeníkov, zrada Judáša (priateľa a apoštola), zbabelosť tých, ktorí ho pred ôsmimi dňami oslavovali v Jeruzaleme.

4- *„Keďže bol Prípravný deň, Židia požiadali Piláta, aby ukrižovaným polámali nohy a sňali ich, aby nezostali telá na kríži cez sobotu, lebo v tú sobotu bol veľký sviatok. Prišli teda vojaci a polámali kosti prvému aj druhému, čo boli s ním ukrižovaní. No keď prišli k Ježišovi a videli, že je už mŕtvy, kosti mu nepolámali, ale jeden z vojakov mu kopijou prebodol bok a hneď vyšla krv a voda. A ten, ktorý to videl, vydal o tom svedectvo a jeho svedectvo je pravdivé. On vie, že hovorí pravdu, aby ste aj vy uverili. Toto sa stalo, aby sa splnilo Písmo: „Kosť mu nebude zlomená.“ A na inom mieste Písmo hovorí: „Uvidia, koho prebodli.“*

5- Prebodnutie mŕtveho Ježišovho tela bolo, akoby ho celá nenávisť ľudstva proti Bohu chcela zabiť na dva-krát a byť si tak 100 % istá, že je to jeho koniec. Ježiš, ktorý už nemohol hovoriť, odovzdal symbolickým spôsobom svoje posledné posolstvo: „*Môžete ma nenávidieť, ja vás iba milujem. Vy moje telo ničíte dvomi spôsobmi: moje srdce vám dáva tiež dvomi spôsobmi nový život: vodou a krvou, symboly Ducha svätého a Eucharistie*“. Uvažovanie o rane Ježišovho prebodnutého srdca je školou pravej lásky. Rana, spôsobená kopijou odmietnutia Boha zo strany ľudí, sa napokon stala požehnaním a darom pre tento svet. Láska Ježišovho srdca robí z jeho rany prameň života, milosti a spasenia.

6- V okamihu, keď sa proti nemu spustila celá nenávisť a násilie ľudstva, Ježiš bol

- láskou, ktorá sa vyliala "až za múry Jeruzalema"
- láskou, ktorá sa modlila za svojich nepriateľov
- láskou, ktorá zastavila špirálu násilia tým, že naň neodpovedala násilím
- láskou, ktorá dala svoj život dobrovoľne
- láskou, ktorá zvíťazila nad nenávisťou odpustením
- láskou, ktorá znefunkčnila mechanizmus obetného baránka jeho vlastnou zbraňou smrti.

Kristovo utrpenie a smrť sú spásonosné, pretože sú veľkou premenou ľží, nenávisti a vraždy (Jn 8:44) na pravdu, lásku a život!

7- Teológia kríža, a teda teológia Srdca Ježišovho, ktoré bolo prebodnuté, nám zjavuje Boha, ktorý je odzbrojený a zraniteľný. Spôsob akým Ježiš zomrel nám odhaľuje, aký je Boh: úplne nenásilný, ktorý berie na seba všetko zlo, je "len láska".

8- Symbol prebodnutého srdca je na veky vekov znakom diela zmierenia Boha s ľuďmi. Poukazuje na iný druh života, na „nový“ svet, neozbrojený, v ktorom už nesmieme používať násilné prostriedky na vyriešenie konfliktov. Ježišova rana sa stala "slávnou" ranou pokoja a zmierenia, ktorá uzdravuje tých, ktorí sa k nemu priblížia, rovnako ako voda na pravej strane chrámu očisťuje mŕtve

vody a robí z nich úrodné vody (Ez 47: 1-12). Iba kultúra nenásilia môže vyčistiť svet od násilia; iba kultúra života môže obrátiť kultúru smrti.

Zo Srdca vteleného Slova, prebodnutého na Kalvárii, vidím vychádzať nový svet, svet vyvolených. A toto stvorenie, plné veľkosti a plodnosti, inšpirované láskou a milosrdenstvom, je Cirkev, mystické Telo Krista, ktorá sa zvečňuje na zemi až do skončenia čias a celú večnosť bude oživovaná jeho Božským životom.

Jules Chevalier

6. DÔVERA

Spolu s naším zakladateľom rozjímame o Ježišovi Kristovi, ktorého priťahovali k jeho Otcovi putá lásky a synovskej dôvery.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, čl. 6

1- Vo vízii, ktorú mala svätá sestra Faustína dňa 22. februára 1931, jej Ježiš povedal: „Namaľuj obraz podľa toho, ako ma teraz vidíš s nápisom: "Ježišu, dôverujem v teba". V tomto prípade ide predovšetkým o dôveru v jeho milosrdenstvo napriek našej hriešnosti. Pán nás pozýva hlboko prežívať tajomstvá jeho milosrdenstva.

2- Naše motto „Nech je všade milované Najsvätejšie Srdce Ježišovo“ obsahuje to isté pozvanie od Pána dôverovať mu, pretože dôvera a láska sú vzájomne prepojené: „Nech mu ľudia všade dôverujú...“ V tomto prípade ide o širší rozmer dôvery, ktorý sa netýka iba jeho milosrdenstva, ale zahŕňa celý náš každodenný život.

3- Ježiš očakáva od nás viac než len úctu a modlitbu k jeho Srdcu, chce mať s nami živý vzťah. To najdôležitejšie v každom vzťahu je dôvera. Kde chýba, tam vládne ovzdušie podozrievania, odstup, chlad a často to vedie aj k nepriateľstvu. Podľa obrazu Boha, aký v sebe nosíme, býva pre nás ľahšie alebo ťažšie mu dôverovať. Kto by dôveroval všemohúcemu, prísnemu, skúpemu bohu zákona, ktorý od človeka žiada stále viac a viac výkonu a potrebuje naháňať strach pred jeho súdom?

4- Už na začiatku Biblie čítame, ako Adam a Eva boli pokúšaní, aby Bohu nedôverovali a pochybovali, či skutočne chce pre nich to najlepšie. Aj my musíme niekedy bojovať o dôveru či to s nami skutočne myslí dobre. Chceli by sme mať dôkazy alebo minimálne máme túžbu rozumieť tomu, čo sa deje a prečo Boh dopúšťa aj ťažké veci.

Dôverovať Pánovi neznamená mať istotu, že sa nám nič zlé nemôže stať, ale že „*nás nič nemôže odlúčiť od Ježišovej lásky: ani súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč... V tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje. A som si istý, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.*“ (Rím 8, 35, 38-39)

6- Dôverovať tiež neznamená necítiť strach pred „*súžením, úzkosťou, prenasledovaním, nebezpečenstvom, mečom*“... Každý reaguje na úrovni pocitov inak, sme rozliční, podľa osobnosti, osobnej histórie atď.. Sám Ježiš sa potil krvou v záhrade a zažil agóniu spôsobenú hrôzou z toho, čo naňho čakalo.

7- Musíme prijať fakt, že často nerozumieme Božím cestám. „*Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty - hovorí Pán. Ako sú nebesá vyvýšené nad zem, tak sú moje cesty vysoko od vašich ciest a moje myšlienky od vašich myšlienok.*“ (Iz 55, 8-9) Páter Chevalier to často prežíval a dospel k záveru, že "*keď Boh chce nejaké dielo, ešte aj prekážky sa pre Neho stanú prostriedkom k cieľu. On privádza k životu to, čo by podľa ľudskej mienky nikdy nemalo uzrieť denné svetlo.*"

8- Iný druh strachu býva zapríčinený starosťami: Pán nás jasne povoláva s pomocou dôvery znížiť stres, napätie, tieseň. „*Nebudte ustarostení o svoj život, čo budete jesť, ani o svoje telo, čím sa zaodejete. Či život nie je viac ako jedlo a telo viac ako odev? Pozrite sa na nebeské vtáky: nesejú, ani nežnú, ani do stodôl nezhrmažďujú, a váš nebeský Otec ich živí. Nie ste vy oveľa viac ako ony? A kto z vás si môže starosťami pridať čo len lakeť k svojmu životu? ... Nebudte teda ustarostení a nehovorte: "Čo budeme jesť?" alebo: "Čo budeme piť?" alebo: "Čo si oblečieme?"! Ved' po tomto všetkom sa zháňajú pohania. Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko potrebujete. Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše. Preto*

nebudte ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší deň sa postará sám o seba. Každý deň má dosť svojho trápenia.“ (Mt 6, 25-34)

Srdce plné lásky, v teba skladám všetku svoju dôveru. Pre svoju slabosť sa obávam všetkého a vo všetkom sa spolieham na tvoju dobrotu. Ježišu, zverujem tvojmu Srdcu (konkrétne prosbu), počítam s tebou, zverujem ti seba, som v tvojich rukách, v bezpečí tvojho Najsvätejšieho Srdca. Amen

9- Dôvera môže byť taká silná, že niekomu úplne veríme a dokonca sme schopní zveriť mu aj svoj život. Takéto chápanie dôvery je blízke biblickému chápaniu viery, je to odovzdanosť Bohu: človek verí, že Pán chce pre neho v každej situácii to najlepšie: „*Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré*“. (Rím 8, 28) Raz všetko bude spätne dávať zmysel. Len na konci života uvidíme, že všetky čísla a výsledky budú sedieť, všetko bude vychádzať správne, aj keď to tak práve teraz vôbec nevyzerá.

10- Sľuby rehoľníkov tak isto ako sľuby laikov sa netýkajú v prvom rade kongregácie, ale samého Ježiša. V modlitbe „*Buď pozdravené*“ obnovujeme dennodenne túto odovzdanosť: „*Tebe darujeme, zasväcujeme a obetujeme svoje srdce. Prijmi ho a privlastni si ho celé.*“ Pretože on nám na kríži dal všetko, svoj život, svojho ducha, svoju matku, svoje srdce, chceme mu my takisto odovzdať svoje srdce, čiže jadro našej osobnosti a celý svoj život. On si nás nenecháva len pre seba, ale posielal nás do celého sveta, aby jeho láska bola milovaná. Prostredníctvom Ducha Svätého nás vedie k tomu, aby sme sa stávali aktívnymi. Len keď mu celkom patríme, vtedy sú naše aktivity viac než len niečo, čo pre neho robíme: on koná skrze nás a pôsobí aj v našich slabostiach.

11- Otázka: Čo ti prekáža – či už opätovne alebo celkom prvý krát - odovzdať a zveriť celý tvoj život úplne Pánovi?

„Spiritualita Ježišovho Srdca vychádza z Jeho Srdca prebodnutého na kríži a je nasmerovaná s neotrasiteľnou dôverou do budúcnosti. Táto život udržujúca

7. ZASVÄTENIE SA SRDCU JEŽIŠOVMU

Veríme v Božiu lásku, ktorá sa ponúka svetu, ale kvôli hriechu je často odmietaná. Tým, že spolu s Ježišom ponúkame svoj život, máme účasť na jeho vykupiteľskom diele a sami na sebe dopĺňame to, čo chýba jeho utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho č. 16

1- Zasvätenie sa Srdcu Ježišovmu je dobrovoľnou odpoveďou ľudskej lásky na Božiu lásku. Nejde o nejakú formu alebo pokus zaistiť si Božiu ochranu, ale o vyjadrenie túžby srdca celkom patriť Pánovi. Nikto to nemôže robiť len svojou vôľou a silou: Je to dar milosti, keď človek môže úprimne „spolu s Ježišom ponúkať (Bohu) svoj život a mať účasť na jeho vykupiteľskom diele“. Také zasvätenie sa a odovzdanie svojho života Bohu sa už udialo v krste a opakuje sa pri každej sv. omši. Vnímame to vtedy, ak rozumieme hlbokému, skutočnému zmyslu týchto sviatostí.

Eucharistia, „nová a večná zmluva“

2- Vzťah s Bohom je v Biblii opísaný ako „zmluva“: Božia láska sa prejavuje v ponúknutí zmluvy s nami: „Budem tvojím Bohom, budeš mojou dcérou, mojím synom“. Pri tom ide o niečo nepredstaviteľné: Večný, všemohúci Boh uzatvára s človekom zmluvu! V Ježišovi sa Boh stal človekom, aby nám mohol ponúknuť zmluvu spečatenú svojou krvou. V Starom zákone boli zmluvy vždy podpísané krvou zvierat, ktorá bola znamením, že dohoda bola radikálna, definitívna a nezvratná. Nie je možné vrátiť život zabitému zvieraťu.

Ježišove slová vyslovené kňazom pri premenení vo sv. omši nám pripomínajú toto tajomstvo viery: „*Vezmite a pite z neho všetci: Toto je kalich mojej krvi,*

ktorá sa vylieva za vás i za všetkých na odpustenie hriechov. Je to krv novej a večnej zmluvy. Toto robte na moju pamiatku“.

3- Boh je tak všemohúci, že má moc stať sa v Betleheme malým dieťaťom a na oltároch sveta kusom chleba. V obidvoch bije jeho srdce: Eucharistia je „sviatosťou Srdca Kristovho“. Zahŕňa v sebe všetku jeho lásku. Ježiš nám ponúka svoje priateľstvo, dáva nám seba samého, svoje telo, svoju krv, svoje srdce, svoju lásku, svoj život. Čaká na našu odpoveď, či si budeme jeho dar vážiť a jeho lásku opätovať. Ak veriaci tomuto tajomstvu rozumie, bude chcieť naň odpovedať tým, že aj on Ježišovi ponúkne svoj život, svoju krv, všetko, čo má.

Zasvätenie sa Ježišovmu Srdcu ako prijatie jeho zmluvy

4- Zasvätenie sa Božskému Srdcu je v podstate odpoveďou na darovanie sa Ježiša v Eucharistii. *„Prostredníctvom Eucharistie Boh obnovuje svoju zmluvu s nami a my voči nemu obnovujeme dar sebaobetovania. Verní svojej tradícii, priznávame, že táto sviatosť stojí v centre nášho života viery.“* (Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho č. 17)

5- Už náš krst bol odpoveďou na Božiu zmluvu v Ježišovi. V plnom význame zahrnul rozhodnutie žiť a zomrieť pre Ježiša. Väčšina z nás sme boli pokrstení ako deti. Naši zástupcovia, rodičia a krstní rodičia, si pravdepodobne nevedomovali celý význam toho, čo za nás urobili. Aby sa krst prejavil v celej svojej sile, človek musí súhlasiť s tým, čo znamená a v určitej fáze života by mal zmluvu s Bohom ratifikovať. Veľa dospelých nikdy plne nevstúpilo vedome do tejto novej zmluvy, výsledkom je len malý účinok milosti krstu v ich životoch.

6- Výrok „obrátenie srdca“ vyjadruje to isté, odovzdanie sa Bohu a podriadenie celého života jeho vôli. Cirkev hovorí, že táto skúsenosť patrí k základom kresťanského života: *„Boží plán týkajúci sa manželstva a rodinného života môže byť jedine pochopený, žitý a prijatý tými, ktorí majú skúsenosť obrátenia srdca. Táto konverzia je úplným obrátením sa k Bohu na najhlbšej*

úrovni nášho bytia. Táto výzva k obráteniu a svätosti je adresovaná pre každého. Sme povolaní, aby sme poznali a milovali Pána, aby sme mali skúsenosť z jeho prítomnosti v našom živote a našli radosť v jeho láske.“
(Posolstvo synody pre kresťanské rodiny 1980)

7- Nemôžeme sami dosiahnuť prelomový bod obrátenia srdca, môžeme ho iba prijať ako dar, ktorý Pán chce darovať každému, ktorý ho o to prosí. Existuje niečo ako „kontrolný test“ a zároveň aj spôsob, ako prosiť Pána o dar obrátenia srdca: Pri nejakej modlitbe odovzdania sa vnímať, ako naše srdce reaguje: s obavou a strachom alebo s túžbou a radosťou? Príklady takých modlitieb:

Otče, odovzdávam sa do Tvojich rúk. Rob so mnou, čo Ty chceš. Za čokoľvek, čo robíš, Ti ďakujem. Som pripravený na všetko, prijmem to. Nech sa so mnou a so všetkými stvoreniami deje iba Tvoja vôľa. Neželám si nič viac, Pane. Do Tvojich rúk porúčam svojho ducha, lebo Ťa milujem. Pane, chcem dať seba samého, odovzdať sa do Tvojich rúk bez obmedzenia a bez obáv, lebo Ty si môj Otec.

bls. Charles de Foucauld

Vezmi si, Bože a prijmi všetku moju slobodu, moju pamäť, rozum, moju slobodnú vôľu a všetko, čo vlastním. Ty si mi dal všetko, Tebe to vraciam, Bože. Všetko je nenávratne tvoje, nech sa stane Tvoja vôľa. Daj mi svoju lásku a milosť, to mi postačí. Amen.

sv. Ignác

O Pán môj a Boh môj, Vzdial' odo mňa všetko, čo mi prekáža na ceste k Tebe.

O Pán môj a Boh môj, Daj mi všetko, čo ma môže zjednotiť s Tebou.

O Pán môj a Boh môj, Vezmi ma mne samému a daj ma celého Tebe.

sv. Brat Klaus

Modlitba zasvätenia sa Srdcu Ježišovmu

Pane Ježišu Kriste, spolu so svojimi bratmi a sestrami som tu pred Tebou v Najsvätejšej oltárnej sviatosti. Chválim Ťa za šírku, dĺžku, výšku a hĺbku Tvojej lásky, ktorá presahuje každé poznanie. Zriekol si sa slávy a moci, stal si sa človekom, uponížil si sa až na smrť na kríži, aby som veril(a), že ma celým svojím srdcom miluješ.

Dnes Ti chcem vyjadriť moju hlbokú túžbu, aby bol celý môj život odpoveďou na túto Tvoju lásku. Zbav ma každej obavy a strachu, ktoré sa vo mne môžu skrývať. Túžim Ti celkom patriť. S úplnou dôverou Ti odovzdávam moje srdce a zasväcujem sa Tvojmu Srdcu. Chcem Ti odovzdať celú moju bytosť, môj život, moje telo, moju vôľu, pamäť, moje vzťahy, rodinu a všetko čo som a čo mám. Tebe obetujem moje aktivity, skúšky a utrpenia. Tebe patria nielen moje dobré, ale aj moje slabé stránky. Znič vo mne všetko, čo sa Ti na mne nepáči. Vpíš svoju lásku tak hlboko do môjho srdca, aby ma nič a nikdy nemohlo odlúčiť od Teba.

Prosím Ťa o dar Ducha Svätého, aby som mohol(la) hlbšie ako doteraz žiť s Tebou a pre Teba. Nech ma Duch Svätý posilňuje a podporuje, aby som sa čoraz viac pripodobňoval(a) Tvojmu Srdcu.

Ježišu, v Teba skladám všetku svoju dôveru, počítam s Tebou, som v Tvojich rukách, v bezpečí Tvojho Najsvätejšieho Srdca. Amen

8- Sľuby rehoľníkov takisto ako aj laikov sú konkrétnym, viditeľným vyjadrením tohto duchovného zasvätenia sa a odovzdania života Pánovi.

Pane a Bože náš, odovzdávam sa ti sľubom angažovanosti a spolupatričnosti s kongregáciami Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a Dcér Našej Milej Matky Najsvätejšieho Srdca Ježišovho na obdobie... Daj mi silu, aby som sa s pomocou tvojej milosti stal(a) nástrojom pokoja a lásky, zachoval(a) si čistotu mysle a srdca. Požehnaj ma Pane, veď ma v každej situácii a v mojom povolání.

Alebo obnova sľubov:

Pane Ježišu Kriste, povolal si nás, aby sme ti slúžili a nasledovali ťa, aby mohli všetci ľudia spoznať lásku, ktorou miluješ Otca a všetkých. Dôverujúc v nekonečné milosrdenstvo tvojho Najsvätejšieho Srdca, radostne obnovujeme svoje sľuby angažovanosti a spolupatričnosti s kongregáciami Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a Dcér Našej Milej Matky Najsvätejšieho Srdca Ježišovho na obdobie... Na príhovor Našej milej Matky Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a svätého Jozefa, pomáhaj nám milosťou Ducha Svätého zostať ti vernými. Amen.

8. ZADOSTŮČINENIE

Úcta k Svätému Srdcu ako ju chápe Cirkev, je vyjadrením našej lásky k Bohu a blížnym... Veríme v Božiu lásku, ktorá sa ponúka svetu, ale skrze hriech je často odmietaná. Tým, že spolu s Ježišom ponúkame svoje životy, máme účasť na jeho vykupiteľskom diele a sami na sebe dopĺňame to, čo chýba jeho utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, č. 15 a 16

1- V teológii sa ohľadom Srdca Ježišovho a v modlitbách často objavuje výrok „zadosťučinenie“. V iných jazykoch je to „reparácia“ (reparation), „zmierenie“, „odčinenie“ (Sühne). Je veľmi dôležité tomuto aspektu našej spirituality dobre porozumieť, aby v nás nevyvolával obraz Boha, ktorý je vnímaný ako sudca alebo účtovník a ku ktorému by sme sa tak nemohli priblížiť so synovskou dôverou a radosťou.

REPARÁCIA, NÁPRAVA, VYKÚPENIE, SPÁSA, ZADOSTŮČINENIE, ODČINENIE... AKO BOŽIE DIELO

2- Nikdy nesmieme zabúdať na to, že vykupiteľské dielo je činom Boha skrze Krista. On utvára človeka ako nové stvorenie. Táto dynamika vychádza zo spásonosného milosrdenstva Boha, ktorý prvý je iniciatívny. „Nič ľudské si nemôže nárokovať, zaslúžiť alebo kúpiť dar Božej milosti. Všetko, čo s ňou môže spolupracovať, je dopredu darom tej istej milosti... Sme ospravedlnení zadarmo. Nič z toho, čo predchádza ospravedlneniu, či už je to viera alebo sú to skutky, si nezasluhuje samotnú milosť ospravedlnenia; lebo ak je to milosť, tak nie zo skutkov; inak by už milosť nebola milosťou.“ (Pápež František, Apoštolská exhortácia „O povolání k svätosti v súčasnom svete“ č. 53, citát Druhého oranžského snemu a Tridentského koncilu).

3- Niektoré obrazy zo Sv. písma evokujú predstavu, že vykúpenie je niečo legalistické. Západná teológia nadmerne využívala určité výrazy, ktoré sú len porovnaniami, alegóriami alebo metaforami, ktoré sa pokúšajú vyjadriť niečo z tajomstva Božej lásky, ako napríklad "výkupné" (Mt 20,28), "Draho ste boli kúpení" (1 Kor 6,20; 7, 23) atď.. Najmä po Tridentskom koncile sa začal používať v teológii súdny, právnický jazyk. Niekedy to vyzeralo, akoby spása bola úsilím človeka, ktorý mal - skrze Ježišovu smrť - zaplatiť Bohu dlh za svoje previnenia. Človek musel odčiniť, zadostučiniť spravodlivosti a kompenzovať škodu hriechu, alebo napraviť hriechom spôsobenú urážku Božej urazenej spravodlivosti a uspokojiť ju.

ZADOSTŮČINENIE AKO ODPOVEĎ ČLOVEKA NA BOŽIE DIELO

4- Niečo z tajomstva Božej lásky je zakryté neadekvátnym jazykom a môže spôsobiť problém. Kto by spontánne myslel na to, že výrazy „Zadostučinenie Božskému Srdcu“ alebo "Akt zmierenia“ v podstate znamenajú "milovať Boha a blížneho s celým srdcom, so všetkou svojou dušou, so všetkými svojimi silami", milovať Pána veľkodušnou láskou?

A- REDAMATIO, REDAMARE - LÁSKA ZA LÁSKU

5- Svätý Augustín bol prvý, kto použil výrok « redamatio » : „Láska za lásku“, alebo „milovať, pretože sme milovaní“. "Pozvanie" pochádza od Boha, ktorý nás miloval prvý (1 Jn 4, 7-12). Horiaca láska k ukrižovanému charakterizovala sv. Františka ("Láska nie je milovaná"). Svätej Margaréte Márii Alacoque Ježiš povedal: „Pozri, toto Srdce, ktoré tak veľmi milovalo ľudí, ktoré nič nešetřilo, ba aj samé seba strávil, len aby ukázalo svoju lásku. Namiesto vďačnosti sa mu však za odplatu od veľmi mnohých dostáva – nevďak.“ Ježiš prosí o lásku! V Ježišovi sa nám Boh predstavuje ako "žobrák lásky", chudobný, zraniteľný, ktorý trpí podobne ako aj my nedostatkom lásky. Bohu nič nie je nemožné s výnimkou toho, aby nútil človeka milovať ho. "Zadostučinenie" v tomto zmysle slova znamená milovať Lásku a dopĺňať tak lásku za tých, ktorí ju nemilujú, pretože ju nepoznajú. „Mojím povoláním je láska“ povedala sv. Terézia z Lisieux.

B- REPARÁCIA, ODPROSENIE ZA HRIECHY

6. "Zadostúčinenie" je nasmerované na Ježiša a nie na vykúpenie našich hriechov - aj keď tento rozmer nemožno celkom vylúčiť, ale nie je prvý. Je to viac len ako druhá strana tej istej mince. Reparácia znamená priznanie svojich hriechov a hriechov sveta, ktoré sú v kontraste s Ježišovou nepochopenou, ignorovanou, opovrhovanou láskou a prosiť o odpustenie. Prostriedky k tomu sú na-príklad svätá hodinka, odprosenie Božského Srdca za hriechy spoločnosti, prvý piatok, Slávnosť Božského Srdca, konanie pokánia atď... Upevňovaním lásky chceme Pánovi dávať náhradu za urážky. (pozri Modlitebník MSC str. 24)

7- Tento druh zadostúčinenia sa musí stať niečím praktickým, ak to myslíme skutočne vážne. Vede nás k náprave:

- rúhania chválou,
- nevďačnosti vďakyvzdaním,
- znesvätenia uctievaním a adoráciou,
- ateizmu vyznaním viery,
- nenávisťou láskou,
- násilia nenásilným spôsobom života,
- nespravodlivosti prostredníctvom zmyslu pre spravodlivosť,
- zmyselnosti asketizmom,
- ničenia stvorenia záväzkom k ekologickému spravovaniu prírody,
- pohrdania ľudskými právami bojom za ľudské práva.

C- OPRAVENIE (NÁPRAVA) OBRAZU BOHA V ZNETVORENEJ TVÁRI ČLOVEKA

8- Boh stvoril človeka na svoj obraz, ale zloba spoločnosti, narušenie ekonomiky a politiky, osobné hriechy a previnenia druhých, tento obraz často poškodzujú a znetvorujú. Zadostúčinenie spočíva tiež v obnove toho obrazu Boha v človeku, aby sa opäť podobal Bohu. *„Podľa príkladu pátra Júliusa Chevaliera chceme vykonať duchovné zadostúčinenie a zmierenie, aby sme*

opravili verný obraz Boha v pokrivených tvárach našich bratov a sestier“.
(Modlitebník MSC str. 63)

9- Nemôžeme uctievať Srdce Ježišovo bez toho, aby sme sa nepozerali na Ježiša, ktorý je nepochopený, ignorovaný, opovrhovaný, poranený v mnohých trpiacich ľuďoch. "Zadostučinenie lásky" je autentické len vtedy, ak zahŕňa tiež službu chudobným, rešpektovanie života, boj za spravodlivosť a spravovanie stvorenia atď..

10- V našom duchovnom centre Lukov Dvor sa snažíme dať konkrétnu odpoveď na nedostatok lásky dnešného sveta, na potreby ľudí byť počúvaní, nájsť starostlivosť o rany srdca, dostať pomoc odpustiť staré zranenia, učiť sa lepšie komunikovať atď..

Ako pomáhať chudobným Áno, moji drahí bratia, ak nechceme, aby sa z našej dobročinnosti vytratil úžitok, musíme ju sami priniesť chudobným. Byť dobročinnými v našich domovoch, z pohodlia našich obydlí, je skutočne príliš ľahké a nie veľmi záslužné. To nie je zaobchádzanie s chudobnými ako s našimi priateľmi. Aby sme to mohli robiť, musíme odložiť svoje vlastné pohodlie. Musíme ísť až k lôžkam chudobných, musíme dýchať vzduch, ktorý oni dýchajú. To je spôsob, akým im preukazujeme, že ich milujeme a že ich považujeme za našich bratov a sestry. Okrem toho, bratia, je našou povinnosťou robiť pre chudobných to, čo Ježiš Kristus robil pre nás. A ako On preukazoval milosrdenstvo voči nám? Nebolo to opustením svojho bydliska, zrieknutia sa svojho pohodlia a šťastia, aby nás mohol navštíviť? On prišiel a celý svet Ho videl a počul. Áno, navštevovanie chudobných je povinnosťou, nad ktorou by sme mali vážne uvažovať. Podľa slov z Evanjelia, keď budú naše dni pri konci, keď príde posledná hodina, na ktorú sotva teraz chceme myslieť, keď sa ocitneme pred posledným súdom s ničím iným iba s našimi dobrými a zlými skutkami, tak to bude naša dobročinnosť, na ktorej bude založený náš večný rozsudok: Kto si, povie nám náš Pán Ježiš Kristus, nepoznám ťa, nikdy som ťa nevidel. Bol som biedny, bol som chorý, a neprišli ste ma navštíviť a ani utešiť...

9. NAŠA MILÁ MATKA NAJSVÄTEJŠIEHO SRDCA JEŽIŠOVHO

Vzhľadom na to, že Mária je v dôvernom spojení s tajomstvom Srdca jej Syna, modlíme sa k nej tak, ako to robil náš zakladateľ, ktorý ju oslovoval Naša Milá Matka Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Ona poznala nekonečné Kristovo bohatstvo; celá jej bytosť bola naplnená jeho láskou; vedie nás k nemu poukazujúc na jeho Srdce, prameň bezhraničnej lásky, ktorá dáva zrod pre nový svet. Ctíme si svätého Jozefa a utiekame sa pod ochranu tohto verného a spravodlivého muža, ktorý bol láskou tak tesne spojený s Ježišom a Máriou.

Konštitúcie Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, č. 18 a 19

1- Najdôležitejšou udalosťou Chevalierovho života bol jeho „objav“ Ježišovho Srdca a následná premena jeho života. Keď spoznal Krista, lásku, ktorá sa stala človekom, stala sa preňho ešte významnejšou aj Panna Mária. Ved' to ona darovala Ježišovi srdce. Ona darovala svetu Ježiša. Ona k nemu privádza ľudí („Urobte všetko, čo vám povie!“). A Ježiš ju dal nám („Hľa, tvoja matka!“) prv, ako mu srdce prebodli kopijou, keď z neho navždy začala vytekať voda a krv, znamenia všetkých milostí, ktoré pramenia v jeho srdci. „Objavením“ Ježišovej skutočnej bytosti získal aj iný pohľad na Máriu. Videl ju ako tú, ktorú nám dalo Božské Srdce a tú, ktorá nás k Božskému srdcu privádza.¹

2- Keď sa Boh stal človekom, nechal si fyzicky utvoriť svoje Srdce v lone panenskej matky. A cez svoju matku, Pannu Máriu, si tiež nechal formovať svoje duchovné Srdce, svoje vnútro a emocionálny život. To formovanie bolo vzájomné a obojstranné. Panna Mária bola so Srdcom svojho Syna spojená nielen navonok, stojac pod krížom, ale najmä vnútorne tým, že prešla vo svojom živote takisto skúsenosťou zranenia, bolesti, ktoré sa napokon stali požehnaním pre nás všetkých.

¹ Túto lekciu inšpiroval p. Jean Tostain MSC, Jules Chevalier SILA LÁSKY, Lúč

3- Páter Chevalier dlho rozmýšľal o mene „Naša Milá Matka Najsvätejšieho Srdca Ježišovho“. Čakal 2 roky, kým o svojej intuícii ako nazvať Pannu Máriu povedal spolubratom. Prešli ďalšie 2 roky, kým s ním vyšiel na verejnosť. Chcel si dôkladne premyslieť, či také meno zodpovedá Svätému písmu, tradícii a učeniu Cirkvi. Až keď si bol tým istý, zveril v roku 1859 svetu tajomstvo, ktoré mu bolo také drahé.

4- Roky 1859-1869 boli pre kongregáciu MSC „plné slávy“. Do malej komunity prichádzali noví členovia. Do Issoudunu prúdili ľudia. Vydával sa pre nich časopis, ktorý rýchlo dosiahol vysoký náklad a preslávil Issoudun po celom Francúzsku. Vyvrcholením úsilia a pôsobenia misionárov sa stal sviatok 8. septembra 1869: za prítomnosti 30 000 ľudí, 15 biskupov a 700 kňazov v mene pápeža Pia IX. korunovali sochu Našej Milej Matky Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. „To všetko je jej zásluha,“ hovorieval páter Chevalier. Pre mnohých bol Issoudun predovšetkým požehnaným miestom, kde sa dalo s úplnou dôverou obrátiť na Pannu Máriu.

5- Nejestvuje nijaký presný návod ako sa má zobrazovať Naša Milá Matka Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. To, čo možno o Panne Márii povedať, sa nedá vyjadriť jedným ani nijakým obrazom. Postupne vznikli tri zobrazenia (pozri sa na stranu 39)

Prvé, socha ktorá bola korunovaná, predstavuje Máriu s vystretými rukami, čo vyjadruje prijímanie i darovanie. Pred ňou stojí 12-ročný chlapec Ježiš, jednu ruku má na srdci a druhou ukazuje na svoju matku.

Neskoršie zobrazenia ukazujú Máriu s dieťaťom v náručí. Dieťa v materinskom náručí lepšie vystihuje zväzky lásky vytvorené Máriiným materstvom.

Na treťom obraze stojí Panna Mária pod krížom: jej ruka poukazuje na otvorenú ranu Ježišovho boku. Ona nás vedie k svojmu Synovi a nám pomáha prijať tú živú vodu, ktorá prýšti z jeho Srdca.

Jedna modlitba vyjadruje jadro tejto našej spirituality: *“Naša milá Matka Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, pomôž nám chápať znak Ježišovho prebodnutého Srdca, Božiu lásku, ktorou nás miluje. Pomôž nám odpovedať na túto lásku tak, ako si odpovedala ty.”*

6- Mnohé alebo dokonca väčšina z obrazov zobrazujú Pannu Máriu samú (ako napríklad zázračná medaila Nepoškvrnenej Panny Márie, Panna Mária Lurdská, Fatimská atď.) V našom prípade je vždy zobrazená spolu so Synom, dôraz je na neho. Ukazujúc na jeho Srdce nám chce povedať, ako blízko a úzko bola s ním zjednotená. Chce nás viesť k tomuto zdroju nekonečnej lásky, ktorá má moc premieňať svet. Mária je matkou, ktorá naň ukazuje, ktorá túži, aby sme aj my boli v spoločenstve s ním. Chce nás formovať, ako formovala aj svojho syna Ježiša.

Volať Máriu Našou Milou Matkou Najsvätejšieho Srdca Ježišovho je hlboký spôsob ako vyjadriť vzťahy, ktoré zjednocujú Máriu s Bohom – Láskou, s Ježišom a s nami.

Nezabudnite, že Ježiš nám bol daný skrze Máriu. Boh chcel, aby získal život z toho najčistejšieho srdca Panny Márie. Nezabudnite, že istým tajuplným spôsobom je ešte stále prostredníčkou, skrze ktorú k nám prichádza milosť. Takže cesta k Srdcu Ježišovmu vedie skrze ňu a v jednote s ňou. Majúc istotu, že to Ježišovi spôsobuje radosť, oslovujme jeho matku Naša Milá Matka Najsvätejšieho Srdca.

Jules Chevalier, 1863

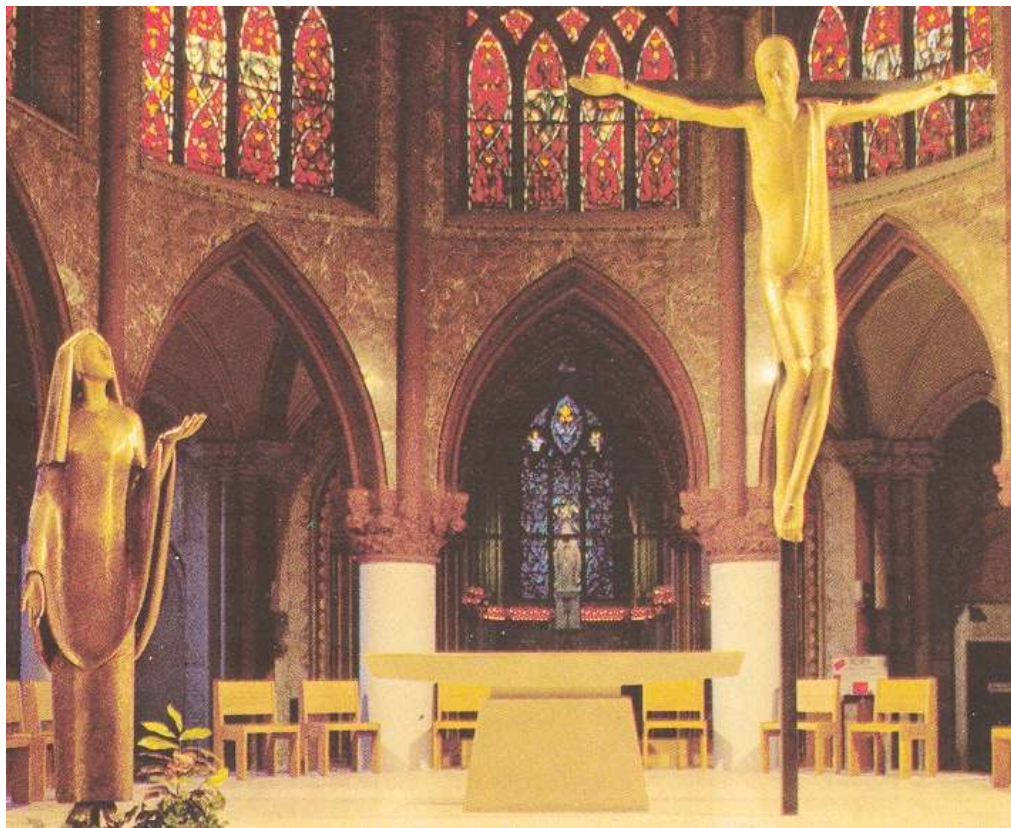
*Rozpomeň sa,
naša milá Matka
Najsvätejšieho Srdca Ježišovho,
veľké veci ti urobil Pán.
Zvolil si ťa za Matku
a pozval ťa k sebe pod kríž.
Dal ti účasť na svojej sláve.
Vypočuje tvoje orodovanie.
Odovzdaj mu náš chválospev a vďaku.
Odporúčaj mu naše prosby.
Pomáhaj nám žiť v láske tvojho Syna,
ako žiješ ty, aby prišlo Božie kráľovstvo.
Prived' všetkých ľudí k prameňu živej vody,
ktorá prýšti z Ježišovho Srdca
a prináša svetu nádej a spásu,
spravodlivosť a pokoj.
Zhliadni na našu dôveru,
odpovedz na naše volanie
a buď vždy našou milou Matkou.*

Pôvodná socha

Obraz z Južnej Ameriky

Bazilika v Issoudune

Páter Jules Chevalier
Zakladateľ Misionárov
Najsvätejšieho Srdca Ježišovho

Srdce Ježišovo je srdcom otca, ... matky ... Ježiš nás nosil vo svojom srdci a vo svojej mysli počas všetkých dní svojho pozemského života. Dal nám narodiť sa v milosti na dreve kríža v strede nepredstaviteľných utrpení. Živí nás svojou vlastnou podstatou v Eucharistii. Utešuje nás, keď sme v súžení. Učí nás v našej nevedomosti. Vedie naše kroky po ceste spásy. Kráča s nami, aby nám zmiernil ťažkosti na našej ceste. Sleduje nás aj z diaľky a nestráca nás z dohľadu, keď ho opustíme. Počká na nás, keď zabľúdime. Dokonca nás vyhľadá utekajúc cez hory a kopce hovoriac svojim priateľom a anjelom "Nevideli ste tú dušu, ktorú milujem?" Nechá svoje slová znova zaznieť v srdci neverného: „Stojím pri dverách a klopem. Otvor mi... Môj syn, daj mi svoje srdce. Pretože ja prichádzam k tebe s láskou, nie iba s otcovskou láskou, ale taktiež s láskou matky. To nie je všetko: Prichádzam s nepremožitelnou láskou Boha. Dokonca ak matka by zabudla na svoje dieťa, Ja nikdy nezabudnem na teba.“